

Nr 62.

Ankom till riksdagens kansli den 23 april 1920 kl. 4 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion om ändrad lydelse av 6 § i förordningen den 24 juli 1903 angående skogsvårdsstyrelser.

(2:a avd.)

Uti en inom andra kammaren väckt, till jordbruksutskottets hänvisad motion, nr 257, har herr *Molin* i Dombäcksmark föreslagit, att riksdagen ville besluta, att § 6 i kungl. förordningen den 24 juli 1903 om skogsvårdsstyrelser må erhålla följande lydelse:

»De under skogsvårdsstyrelsens förvaltning ställda medel få ej användas för skogar, tillhörande staten, allmänna inrättningar och stiftelser och ej heller för häradsallmänningar.»

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för denna framställning, tillåter sig utskottet att hänvisa till motionen.

Enligt § 6 i kungl. förordningen den 24 juli 1903 angående skogsvårdsstyrelser få de under skogsvårdsstyrelsens förvaltning ställda medel ej användas för skogar tillhörande stat, kommun eller allmänna inrättningar och stiftelser och ej heller för häradsallmänningar.

Utskottet.

Motionären har om denna föreskrift anført, bland annat, att genom densamma tydligt och klart vore föreskrivet, att endast enskilda skogsägare hava rätt att komma i åtnjutande av skogsvårdsstyrelsernas medel. Skäl syntes enligt motionärens mening även kunna givas för, att sagda medel ej borde användas å statens, allmänna inrättnings och stiftelsers skogar eller å häradsallmänningar, varemot ingen rimlig an-

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 10 saml. 24 häft. (Nr 62—64.) 1

ledning förefunnes för kommunernas utestängande från delaktighet av medlen i fråga.

Med anledning av nu förevarande framställning vill utskottet till en början erinra om, att skogslagstiftningskommittén föreslagit följande ändrade lydelse av ifrågavarande paragraf:

»De under skogsvårdsstyrelsens förvaltning ställda medel få ej användas för andra skogar än dem, som stå under skogsvårdsstyrelsens tillsyn.»

För att erhålla en riktig uppfattning beträffande innebörden av denna föreskrift må erinras om, att enligt kommitténs förslag skogsvårdsstyrelsernas verksamhet är avsedd att omfatta icke blott de skogar, som skola lyda under den av kommittén föreslagna nya allmänna skogsvårdslagen, utan även kommunsskogar, sockenallmänningsskogar samt vissa stiftelsers, föreningars och sällskaps skogar ävensom häradsallmänningar.

Något hållbart skäl, varför icke, såsom naturligt syntes vara, alla skogar, som stode under skogsvårdsstyrelsens tillsyn, skulle kunna få del av skogsvårdskassans medel, syntes kommittén icke kunna andragas. Skulle som skäl för uteslutandet av de i den gällande skogsvårdsstyrelseförordningen i sådant hänseende angivna skogarna hava ansetts, att dessas ägare själva, utan ett dylikt ekonomiskt understöd, borde vara i stånd att vidtaga skogsvårdsarbeten, kunde detta icke av kommittén godkännas som rättmätigt, för så vitt avsåges andra än statens skogar. Det kunde, framhåller kommittén, nämligen väl tänkas, att i särskilda fall det ställde sig svårare för en enligt de nuvarande bestämmelserna från bidrag utesluten skogsägare — t. ex. en kommun, som med kännbara uppoffringar skaffat sig en skog, där kulturåtgärder vore av nöden — än för en till bidrag berättigad att bekosta åtgärder för skogens förbättring eller vård. Det måste ock enligt kommitténs mening anses som principiellt orätt att från erhållande av bidrag från skogsvårdskassan utestänga vissa kategorier skogar, då de alla skulle erlægga till nämnda kassa ingående avgifter. Med en utsträckt rätt att få del utav skogsvårdskassans medel vore emellertid, uttalar kommittén, icke sagt, att icke vid beviljandet av bidrag hänsyn borde tagas till de olika skogsägarnas ekonomiska ställning, tvärtom borde man därvid alltjämt räkna på, att den med ortens skogsförhållanden förtrogna skogsvårdsstyrelsen vid utlämnande av bidrag till enskilda skogsägare komme att taga behörig hänsyn till vad billigheten härutinnan krävde. Med statens skogar vore, säger kommittén vidare,

förhållandet ett annat. Staten behövde icke och borde ej heller för sina skogsvårdsarbeten taga i anspråk något av skogsvårdsstyrelsernas medel, oaktat staten erlade skogsvårdsavgift. Utgåendet av denna avgift från statens skogar vore nämligen enligt kommitténs mening att betrakta som en form, vari staten lämnade understöd åt den enskilda skogsvården.

Utskottet har funnit motionärens framställning beaktansvärd. Samma synpunkter som de av motionären åberopade hava även — ehuru med en vidsträcktare tillämpning — framförts av skogslagstiftningskommittén. Då utskottet emellertid anser, att det förslag till förändrade bestämmelser i nu ifrågakvarande avseende, som Kungl. Maj:t på grundvalen av nämnda kommittés utredning torde komma att för riksdagen framlägga, bör avvaktas, får utskottet hemställa,

att förevarande motion för närvarande ej må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 23 april 1920.

På jordbruksutskottets vägnar:

RAOUL HAMILTON.

Närvarande: Hrr greve Hamilton, Ericsson Aaby, Norin, Ingeström, greve Wachtmeister, Lindskog, Öberg, Olsson i Broberg, Johansson i Uppmälby, Lundström, Sävström, Dalberg, Andersson Karl Andreas, Pettersson Ivar, Flagnfält och Ericsson i Arboga.
